

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3307/2021
15.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Белић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1921/21 од 19.05.2021. године, на седници одржаној 15.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1921/21 од 19.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 20775/20 од 27.10.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да исплати тужиоцу, на име разлике између тужиоцу исплаћених износа плате и других новчаних примања и припадајућих износа по том основу за период од августа 2006. до децембра 2007. године, појединачне месечне износе изражене у USD са припадајућом домицилном и законском затезном каматом, све ближе одређено тим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је исти тужбени захтев за период од новембра 2005. до јула 2006. године, а ставом трећим и за исплату обрачунате камате за период од августа 2006. до децембра 2007. године у месечним износима у динарској противвредности по средњем курсу НБС, све ближе одређено тим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиоцу износ од 766.850,00 динара на име трошкова поступка са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1921/21 од 19.05.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке тако што је одбијен тужбени захтев. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу четвртом изреке првостепене пресуде и одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка, а ставом трећим изреке обавезан је тужилац да накнади туженој трошкове другостепеног поступка од 45.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану одлуку, применом члана 408. у вези с чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23 – у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен у Министарству унутрашњих послова, а у периоду од 15.11.2005. до 17.12.2007. године боравио је у Либерии, као припадник контингента цивилне полиције Србије и Црне Горе при мировој мисији Уједињених нација. Током боравка у Либерии остваривао је примања у висини плате у Србији, док су му УН подмиривале накнаду трошкова за смештај и исхрану. Тужилац се 05.02.2008. године обратио начелнику управе за људске ресурсе тужене захтевом за признавање права на исплату одговарајуће накнаде за време боравка у мировној мисији. Иако о овом захтеву није одлучено, тужилац није користио правна средства за случај ћутања управе у складу са правилима управног поступка и управног спора. Постављеним тужбеним захтевом у овој парници тужилац потражује разлику између исплаћених и износа за које сматра да би му припали у складу са Законом о учешћу професионалних припадника Војске Србије и Црне Горе, особља цивилне заштите и запослених у органима Управе Савета Министара у мировним операцијама и другим активностима у иностранству („Службени лист СЦГ“, број 61/04) и на основу тог закона донетом Уредбом о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије и Црне Горе, особља цивилне заштите и запослених у органима Управе Савета Министара за време учешћа у мировним операцијама и другим активностима у иностранству у висини која је утврђена вештачењем.

Полазећи од изложеног, првостепени суд је делимично усвојио тужбени захтев с позивом на члан 169. Закона о полицији и чл. 12. наведеног закона и чланова 2, 6, 7, 8, 9. и 10 наведене Уредбе, наставши да тадашњи Правилник тужене није уређивао упућивање у мировне мисије, због чега се тужиочев радноправни статус током боравка у мировним мисијама изједначава са статусом учесника мировних мисија упућених од стране Војске тадашње ДЗ СЦГ, те да је тужена у обавези да исплати тужиоцу примања сходно наведеним прописима.

Одлучујући о жалби тужене другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев закључујући да се на тужиоца – припадника полиције, не примењују одредбе закона и подзаконских аката на којима је тужилац засновао своје новчано потраживање, већ Закон о полицији („Службени гласник РС“, број 101/05), на основу кога је тужилац упућен у мировну мисију (чл. 19. став 4. и 151), односно на основу њега донет Правилник о условима и начину избора полицијског службеника који се упућује на рад у иностранство и о његовим дужностима, правима и одговорностима за време вршења службе у иностранству („Службени гласник РС“, бр. 5/07), по којем су тужиоцу извршена сва плаћања (члан 7). Осим тога, по становишту другостепеног суда, на положај права и одговорности запослених у Министарству унутрашњих послова првенствено се примењује Закон о полицији, а супсидијарно, сходно члану 169. истог закона, прописи о радним односима у државним органима, ако тим законима и прописима донетим на основу њега није другачије одређено. Следствено томе, по схватању другостепеног суда, о праву на исплату зараде запосленом у Министарству унутрашњих послова упућеном у иностранство ради извршавања задатака у оквиру мировне мисије не одлучује суд, већ надлежни

старешина у органу послодавца, доношењем појединачног акта о признању (или одбијању) тог права и његовом обиму, односно висини. Међутим, тужилац није водио управни поступак и управни спор поводом поднетог захтева о коме тужена није одлучила, што је био дужан према чл. 71. ст. 1-3, 5. и 6. Закона о радним односима у државним органима и чл. 140. став 1, 142. ст. 1. и 2. и 143. ст. 1. и 3. Закона о државним службеницима. С обзиром на изложено, другостепени суд је закључио да је првостепени суд погрешно применио материјално право када је делимично усвојио тужбени захтев, због чега је преиначио првостепену пресуду у том делу, тако што је тужбени захтев одбио као неоснован.

Врховни суд налази да се ревизијом неосновано указује да је побијана одлука заснована на погрешној примени материјалног права.

Супротно наводима ревизије, другостепени суд је правилно закључио да су тужиоцу извршена сва плаћања у складу са Законом о полицији и Правилником донетим на основу њега, и да се на тужиоца, као на запосленог у МУП и припадника континента цивилне полиције СЦГ при мировној мисији УН, није могао применити Закон о учешћу професионалних припадника Војске Србије и Црне Горе, особља цивилне заштите и запослених у органима Управе Савета Министара у мировним операцијама и другим активностима у иностранству (ни на основу њега донета уредба), јер тужилац не спада у круг лица која имају права на примања у складу са тим прописима (професионални припадници Војске Србије и Црне Горе, особље цивилне заштите и запослени у органима управе Савета министара, сагласно члану 1. закона).

Неоснован је навод ревизије да другостепени суд није поступио по примедбама из раније донетог решења овог суда Рев2 3948/2019 од 29.01.2020. године. Управо супротно, осим закључка да тужилац није користио правна средства прописана Законом о државним службеницима, правилном применом материјалног права садржаног у означеним прописима другостепени суд је правилно оценио да се прописи на којима тужилац заснива своје потраживање не примењују у конкретном случају, због чега се ревизијом неосновано оспорава другостепена пресуда.

На основу изложеног Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде, применом члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**